

Sygn. akt VI ACa 516/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Grażyna Kramarska (spr.)

Sędziowie: SA Marzena Miąskiewicz

SO del. Joanna Mrozek

Protokolant: prot. sąd. Patryk Pałka

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł. (poprzednio (...) S.A. w W.)

przeciwko M. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt XXV C 145/16

I. oddala apelację;

I. zasądza od M. W. na rzecz (...) S.A. w Ł. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 516/19

UZASADNIENIE

Pozwem z 23 października 2015 r. powódka (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie (...) S. A. w Ł.) wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie weksła, że pozwani M. W. i S. Ś. mają solidarnie zapłacić na jej rzecz kwotę 138.044,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2013 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że jest remitentem weksła własnego Z. Ś. oraz R. W., poręczonego przez pozwanych, wystawionego 15 października 2007 r. na kwotę 138.335,25 zł z datą płatności oznaczoną na 26 marca 2013 r. Pomimo wezwania pozwanych do zapłaty kwota ta nie została zapłacona.

W dniu 6 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym pod sygn. akt XXV Nc 694/15, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W zarzutach od tego nakazu zapłaty pozwany M. W. wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości przyznając, że jest poręczycielem weksła, ale wskazując na to, że w związku z zakończeniem postępowania

upadłościowego wobec Z. Ś. i R. W. zostały umorzone wszystkie ich zobowiązania, w tym zobowiązania wobec powodowej spółki. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia zobowiązania objętego wekslem.

Postanowieniem z 19 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy uchylił z urzędu nakaz zapłaty wobec pozwanej S. Ś. i odrzucił wniesiony przeciwko niej pozew z uwagi na śmierć pozwanej w dniu 13 marca 2011 r., tj. jeszcze przed datą wniesienia pozwu.

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2016r. Sąd Okręgowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 6 listopada 2015r. w całości przeciwko pozwanemu M. W..

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka jako finansujący w dniu 15 października 2007 r. zawarła ze współnikami spółki cywilnej (...) s.c. - (...) i R. W. - jako korzystającym umowę leasingu nr (...), na podstawie której korzystający otrzymał do używania i pobierania pożytków samochód marki (...), rok produkcji 2007 w zamian za uiszczanie miesięcznych okresowych opłat leasingowych. Wartość przedmiotu leasingu w walucie płatności umowy sprzedaży (PLN) określono na kwotę 171.463,11 zł, a w walucie umowy leasingu (CHF) na kwotę 79.322,31 CHF przy kursie przeliczeniowym na dzień 14 października 2007 r. - 2,1616 zł. Ustalono także sposób obliczania wysokości okresowych opłat leasingowych. Zgodnie z art. 7 § 3 ust. 2 lit. a Ogólnych Warunków Umowy Leasingu Operacyjnego (OWU) finansujący mógł wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający pozostawał w zwłoce w zapłacie Wstępnej Opłaty Leasingowej lub jednej Okresowej Opłaty Leasingowej lub innych należności na łączną kwotę równą jednej Okresowej Opłacie Leasingowej i pomimo wyznaczenia przez finansującego na piśmie dodatkowego terminu siedmiu dni do zapłaty tych należności wraz z odsetkami nie uiścił ich. W przypadku odstąpienia przez finansującego od umowy leasingu rozliczenie umowy regulował art. 4 § 3 pkt 2-4 OWU. W związku z zawarciem ww. umowy leasingu i na wypadek niewywiązania się z warunków tej umowy korzystający jako wystawcy wydali powodowej spółce w dniu 15 października 2007 r. weksel własny in blanco. Na odwrocie weksla podpisy z adnotacją „poręczam” jako poręczyciele złożyli M. W. i S. Ś.. Dodatkowo w dniu 15 października 2007 r. została sporządzona deklaracja wekslowa, w której wystawcy weksla oraz pozwani (poręczyciele) określili, że finansujący ma prawo do wypełnienia weksla do kwoty stanowiącej równowartość wszystkich wymagalnych lecz niezapłaconych należności, na wypadek braku zapłaty zobowiązań z tytułu umowy leasingu, w tym do opatrzenia weksla własnego datą i miejscem jego wystawienia, datą i miejscem jego płatności oraz klauzulą „bez protestu” zgodnie z własnym uznaniem, zawiadamiając o tym wystawcę i poręczyciela listem poleconym lub posłańcem, wysłanym nie później niż na 7 dni przed datą płatności. W związku z niewywiązywaniem się (...) s.c. z ww. umowy leasingu powódka skierowała do korzystającego wezwanie z 21 maja 2012 r. do zapłaty kwoty 24.307,51 zł, a następnie wobec bezskutecznego upływu terminu do uregulowania zaległych opłat, w piśmie z 11 czerwca 2012 r. oświadczyła, iż z dniem doręczenia tego pisma rozwiązuje przedterminowo umowę leasingu nr (...). Jednocześnie wezwała współników (...) s.c. do zwrotu przedmiotu leasingu do 18 czerwca 2012 r. Oświadczenie to zostało także przesłane do wiadomości M. W., który odebrał je 18 czerwca 2012 r. Powódka 5 marca 2013 r. dokonała rozliczenia umowy leasingu, z którego wynikało, że łączne zobowiązanie korzystającego wobec niej wynosi 138.335,25 zł, przy czym na kwotę tę składały się należności z tytułu okresowych opłat leasingowych wraz z odsetkami (łącznie 16.826,76 zł) oraz odszkodowanie umowne w wysokości 121.508,49 zł. Następnie pismem z 5 marca 2013 r. powódka wezwała wystawców i poręczycieli weksla do zapłaty kwoty 138.335,25 zł w terminie do 25 marca 2013r., pod rygorem wypełnienia weksla własnego in blanco. Zaznaczono, że w razie niewywiązania się z tego zobowiązania weksel będzie wypełniony 26 marca 2013 r. na ww. sumę, zostanie opatrzony terminem płatności 26 marca 2013 r. i w tym dniu przedstawiony do zapłaty w miejscu jego płatności, tj. w siedzibie spółki, która została wskazana w ww. wezwaniu. W związku z tym, że pozwani nie uiścili żądanej kwoty we wskazanym terminie, powódka wypełniła weksel, który do chwili obecnej nie został wykupiony. Postanowieniem z 10 września 2015 r. Sąd Rejonowy w G.zakończył postępowanie upadłościowe Z. Ś. i R. W. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) S.C. Z. Ś., (...) spółka cywilna w R. oraz umorzył w całości niezaspokojone w postępowaniu upadłościowym zobowiązania ww. upadłych.

W swoich rozważaniach Sąd Okręgowy podkreślił przede wszystkim to, że powodowa spółka wystąpiła przeciwko pozwanemu z roszczeniem wekslowym wynikającym ze stosunku prawnego w postaci zawartej umowy leasingu, przy czym bezsporne były okoliczności faktyczne dotyczące zawarcia i skutecznego rozwiązania umowy leasingu

nr (...) oraz podpisania 15 października 2007 r. deklaracji wekslowej, mocą której powódka została upoważniona do wypełnienia weksla in blanco na sumę odpowiadającą zadłużeniu z tytułu łączącej strony umowy leasingu oraz opatrzenia datą płatności weksla według własnego uznania. Sąd Okręgowy wskazał też na to, że źródłem zobowiązania wekslowego jest umowa dochodząca do skutku przez wydanie weksla lub jego zwrócenie posiadaczowi. Zobowiązanie wekslowe, wynikające z weksla własnego, niezupełnego, wystawionego i wręzonego remitentowi w związku z zawarciem określonego stosunku prawnego powstaje, w zakresie wyznaczonym treścią nadaną mu wskutek jego uzupełnienia, z chwilą wręczenia. Ma ono charakter samodzielny i abstrakcyjny, niezwiązany z podstawą prawną przyjęcia zobowiązania (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lutego 2009 roku, II CSK 452/08). Odpowiedzialność z weksla musi być oceniana według jego treści, co stanowi konsekwencję samodzielności i abstrakcyjności zobowiązania wekslowego. Dłużnik zaś może podważać sposób wypełnienia weksla, wręzonego remitentowi jako niezupełny, jedynie poprzez powołanie się na naruszenie uzgodnionych zasad uzupełnienia jego treści (wyrok Sądu Najwyższego z 30 października 2008 roku, IV CSK 238/08). Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę na to, że co do zasady ciężar dowodu w postępowaniu nakazowym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty spoczywa na stronie pozwanej. W szczególności, jeśli pozwany dłużnik wekslowy, w celu zwolnienia się z zobowiązania wekslowego, twierdzi, że weksel, niezupełny w chwili wystawienia, wypełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, to ciężar udowodnienia takiej okoliczności spoczywa na dłużniku, co wynika z art. 232 zd. 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 roku, V CSK 71/08, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24.10.1962 r. OSNCP 1964, poz. 27, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24.02.1928 r., I C 2161/27, PPH 1929/456. Czarnecki, Bagińska - Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz. (...). Warszawa 1998, str. 79. Nb 105, Szpunar - Komentarz do prawa wekslowego i czekowego. (...), Warszawa 1996, str. 79).

Badając zarzut przedawnienia roszczenia powódki, Sąd Okręgowy uwzględnił przede wszystkim to, że innym regulacjom podlega przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego a innym przedawnienie wekslowe. Odnośnie stosunku podstawowego w przedmiotowej sprawie zastosowanie ma art. 118 k.c. mówiący, że dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi trzy lata. Przy czym zgodnie z art. 120 k.c. termin przedawnienia roszczenia rozpoczyna bieg od dnia, w którym dane świadczenie stało się wymagalne. Natomiast początek biegu przedawnienia roszczenia z weksla własnego, w myśl art. 70 w zw. z art. 103 i 104 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37. poz. 282, dalej p.w.), liczy się od dnia płatności weksla, przy czym dotyczy to także weksli in blanco, co oznacza, że przedawnienie roszczenia z weksla in blanco nie rozpoczyna biegu do czasu jego wypełnienia. Zgodnie art. 70 p.w. przedawnienie roszczenia z weksla następuje z upływem 3 lat, licząc od dnia płatności weksla. Wskazując na treść w/w przepisów Sąd Okręgowy uznał, że nieuzasadnione jest powoływanie się pozwanego na zarzut przedawnienia, w sytuacji gdy weksel został uzupełniony przed upływem terminu przedawnienia roszczeń powódki wynikających z umowy leasingu, a przedawnienie roszczeń wekslowych nastąpiłoby dopiero 27 marca 2016 r., gdyby powódka nie wniosła pozwu.

W ocenie Sądu pierwszej instancji nieskuteczny był także zarzut pozwanego, zgodnie z którym jego zobowiązanie jako poręczyciela zostało umorzone wobec ogłoszenia upadłości wystawców weksla a następnie umorzenia w całości ich niespłaconych zobowiązań. Sąd ten podkreślił, że zgodnie z art. 7 p.w. zobowiązania osób podpisanych na wekslu są samodzielne (niezależne od ważności pozostałych podpisów), a odpowiedzialność wszystkich dłużników jest solidarna (art. 47 p.w.). Ponadto zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej (art. 32 p.w.). Ani błąd poręczyciela wekslowego co do osoby wystawcy weksla własnego in blanco, ani okoliczność, że osoba, za którą poręczył, nie miała zdolności wekslowej, nie zwalnia poręczyciela od odpowiedzialności wekslowej. Odpowiada on za zobowiązanie wekslowe nawet wtedy, gdy podpis osoby, za którą poręczył, został sfałszowany. Dla odpowiedzialności poręczyciela nie ma znaczenia nawet okoliczność utraty bytu prawnego przez wystawcę weksla in blanco (wyrok Sądu Najwyższego z 10 marca 1986 r., sygn. akt I KKN 575/87, uchwała Sądu Najwyższego z 31 maja 1994 r., sygn. akt III CZP 75/94, wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 2004 r., sygn. akt II CK 502/03, wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II CSK 360/08). Sąd Okręgowy powołał się też na to, że również ogłoszenie upadłości wystawcy weksla własnego in blanco nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania wekslowego poręczyciela, bowiem poręczyciel weksla nie zobowiązuje się wobec osoby, za którą poręczył, lecz wobec wierzyciela (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 6 stycznia 2000 r., sygn. akt I ACa

908/99). W rezultacie Sąd Okręgowy ocenił, że dla odpowiedzialności pozwanego nie ma znaczenia ta okoliczność, że została ogłoszona upadłość wystawcy, za którego udzielił on poręczenia. Za okoliczność bezsporną Sąd ten uznał nadto to, że korzystający nie uiszczył wymagalnych należności, co spowodowało wypowiedzenie umowy leasingu przez powódkę, a następnie wypełnienie weksla własnego in blanco. Zdaniem Sądu podnoszone przez pozwanego zarzuty okazały się bezpodstawne, a w świetle braku innych zarzutów przedstawiony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż weksel został wypełniony zgodnie z treścią deklaracji wekslowej, a dochodzone przez powódkę roszczenie ma w pełni pokrycie w wierzytelności wynikającej ze stosunku podstawowego w postaci umowy leasingu.

W apelacji od tego wyroku pozwany zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę przez oddalenie powództwa w całości, z zasądzeniem na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany zarzucił istotne, mające wpływ na treść orzeczenia, naruszenie prawa materialnego, tj. art. 507 k.c., poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy strony umowy leasingu nr (...) mocą aneksu z dnia 31 maja 2011r. dokonały nowacji i w konsekwencji wierzytelność zabezpieczona poręczeniem wygasła z chwilą jej dokonania, gdyż poręczyciele nie wyrazili zgody na dalsze trwanie zabezpieczenia. Powołał się też na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż ogłoszenie upadłości wystawcy weksla własnego in blanco nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania wekslowego poręczyciela, w sytuacji gdy zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2008r. wydanym w sprawie o sygn. IV CSK 65/08 „wygaśnięcie stosunku podstawowego uniemożliwia dochodzenie wierzytelności wekslowej”. Zdaniem skarżącego wobec wygaśnięcia zobowiązania wystawcy weksla wierzyciel nie może dochodzić roszczeń wobec poręczyciela, który odpowiada tak samo jak ten, za kogo poręczył.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie, Sąd Okręgowy poczynił bowiem prawidłowe ustalenia faktyczne, a ocena prawna roszczenia, dokonana przez ten Sąd, nie narusza przepisów prawa materialnego.

Na wstępie należy zauważyć, że obecnie przeszkodą w prowadzeniu postępowania apelacyjnego i wydaniu przez Sąd Apelacyjny rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie nie mogło być to, że toczyło się postępowanie upadłościowe pozwanego i postanowieniem z dnia 16 listopada 2018r. Sąd Rejonowy w G. ustalił plan spłaty wierzycieli pozwanego, tj. (...) S. A. oraz orzekł, że po wykonaniu tego planu zobowiązania wobec tych podmiotów zostaną w pozostałej części umorzone. Zgodnie bowiem z art. 491¹⁴ ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. prawo upadłościowe uprawomocnienie się postanowienia o ustaleniu planu spłaty wierzycieli albo umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli oznacza zakończenie postępowania (upadłościowego). Toczące się z udziałem pozwanego postępowanie upadłościowe zakończone zostało zatem w dniu uprawomocnienia się w/w postanowienia z dnia 16 listopada 2018r. o ustaleniu planu spłaty wierzycieli (na co wskazywał też syndyk w piśmie z dnia 24 lipca 2019r. - k. 201), nie wstrzymuje zatem postępowania w niniejszej sprawie. Sporządzenie planu spłaty wierzycieli nie ma wpływu także na treść wydanego rozstrzygnięcia o apelacji pozwanego. Gdyby wyklądać literalnie treść tego postanowienia, to należałoby uznać, że skoro – jako podlegające umorzeniu – wskazane zostały przez Sąd Rejonowy wyłącznie zobowiązania upadłego wobec podmiotów wymienionych w tym postanowieniu, to pozostałe jego zobowiązania (a zatem także zobowiązanie wobec powódki w niniejszej sprawie) takiemu umorzeniu nie podlegają. Trzeba jednak zauważyć, że mimo, iż planem spłaty objęci są tylko wierzyciele biorący udział w postępowaniu upadłościowym i umieszczeni na liście wierzytelności, to zakres umorzenia zobowiązań upadłego co do zasady jest znacznie szerszy – obejmuje wszystkie jego zobowiązania powstałe przed dniem ogłoszenia upadłości (vide art. 491¹⁵ ust. 1 ustawy). Do umorzenia zobowiązań pozwanego nie doszło jednak do daty zamknięcia rozprawy przed Sądem Apelacyjnym. Jak wynika bowiem z oświadczenia pełnomocnika pozwanego na rozprawie – plan ten jest nadal w trakcie realizacji. Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. W dacie zamknięcia rozprawy zobowiązanie pozwanego wobec powódki istniało i nie dotknęły go skutki wykonania planu spłaty wierzycieli. Ewentualne przyszłe umorzenie tego zobowiązania i brak możliwości jego egzekucji mogą być zaś podstawą obrony pozwanego w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego.

Oceniając zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 507 k.c. przez jego niezastosowanie, należy na wstępie zauważyć, że pozwany nie podważa ustaleń faktycznych tego Sądu w zakresie, w jakim nie obejmują one faktu sporządzenia aneksu do umowy leasingu, mającego - jego zdaniem - walor nowacji zobowiązania. Nie zgłasza też wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci tego aneksu, który został załączony do apelacji, nie powołuje się też na żadne okoliczności, które usprawiedliwiłyby złożenie tego dokumentu dopiero w postępowaniu apelacyjnym mimo rygorów wynikających z art. 493 § 1 k.p.c. i art. 381 k.p.c. Dowód ten podlega zatem pominięciu na podstawie art. 381 k.p.c. i nie może być podstawą ustaleń na okoliczność dokonania nowacji zobowiązania, na którą powołuje się skarżący. Niezależnie od tego należy zauważyć, że treść złożonego aneksu jednoznacznie wskazuje na wolę stron dokonania modyfikacji treści istniejącego zobowiązania (zwiększona liczba rat leasingowych przy ich mniejszej wysokości) a nie na ich zamiar umorzenia zobowiązania z umowy leasingu przez spełnienie innego świadczenia, czy spełnienie go na innej podstawie prawnej (art. 506 § 1 k.c.).

Brak także podstaw do podzielenia poglądu skarżącego, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, będących podstawą orzeczenia, przez przyjęcie, iż ogłoszenie upadłości wystawcy weksla własnego in blanco (a właściwie umorzenie zobowiązań upadłego po zakończeniu postępowania upadłościowego) nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania wekslowego poręczyciela, przede wszystkim z tego względu, że uzasadnienie tego zarzutu nie odnosi się do kwestii ustaleń Sądu co do faktów, ale dotyczy oceny prawnej, ewentualną zatem konsekwencją błędu Sądu Okręgowego mogłoby być jedynie naruszenie prawa materialnego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela jednak rozważania Sądu pierwszej instancji, z przytoczonymi poglądami judykatury, na okoliczność abstrakcyjnego, samodzielnego i niezależnego od zobowiązania ze stosunku tzw. podstawowego, w związku z którym wystawiono weksel, charakteru zobowiązania wekslowego. Wskazany przez skarżącego przepis art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. prawo wekslowe określając zakres zobowiązania poręczyciela wekslowego, wskazuje co prawda, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył, jednak w następnym zdaniu stanowi też, że zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Oznacza to, że poręczyciel wekslowy odpowiada za zapłatę sumy wekslowej po nastąpieniu tych samych przesłanek, które aktualizują odpowiedzialność wskazanego przez poręczyciela dłużnika głównego. Do powstania odpowiedzialności poręczyciela wekslowego niezbędne jest także istnienie na wekslu podpisu osoby, za którą udzielono poręczenia (art. 32 ust. 2 Pr.weksl.). Nie jest natomiast istotne, czy podpis tej osoby spowodował w ogóle powstanie jej zobowiązania wekslowego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CSK 502/03, nie publ.). Istnienie zobowiązania wekslowego poręczyciela niezależne jest zatem od istnienia zobowiązania wystawcy weksla. Poza wyjątkiem formalnej nieważności weksla, odpowiedzialność poręczyciela wekslowego nie jest bowiem uzależniona od tego, czy z materialnego punktu widzenia istniało ważne zobowiązanie wekslowe dłużnika głównego. Dlatego w doktrynie podkreśla się, że w art. 32 prawa wekslowego znajduje wyraz jedynie akcesoryjność formalna. Z tego względu zobowiązanie poręczyciela wekslowego ma w istocie charakter samodzielny (samoistny) co przejawia się w tym, że odpowiada on według treści weksla (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009r. sygn. akt V CSK 129/09). Weksel in blanco (taki, jak złożony w niniejszej sprawie) może być środkiem zabezpieczenia wierzytelności wynikających z różnorodnych stosunków prawnych. Zobowiązanie to ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Wręczając i przyjmując weksel strony obejmują bowiem swoją wolą jego funkcję zabezpieczającą, z której wynika, że inkorporowana w nim wierzytelność ma ułatwić zaspokojenie wierzyciela. Dochodząc wierzytelności wekslowej, wierzyciel nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania; może powołać się tylko na treść weksla (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019r. sygn. akt I CSK 732/17). Poręczenie wekslowe służy zabezpieczeniu zapłaty długu wekslowego, zabezpiecza tylko zobowiązanie wekslowe (art. 30 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe), a nie wierzytelność ze stosunku podstawowego, stanowiącego podstawę wystawienia bądź indosowania weksla (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2015r. sygn. akt V CSK 713/14). Jak wskazał Sąd Okręgowy, zobowiązania osób podpisanych na wekslu są samodzielne (art. 7 pr. weksl.), przy czym akcesoryjny charakter poręczenia wekslowego (awalu) jest specyficzny, wyraża się w tym, że byt prawny poręczenia wekslowego nie zależy w gruncie rzeczy od istnienia wierzytelności, lecz od istnienia podpisu na wekslu (j.w.). Powyższe poglądy uzasadniają wniosek, że ewentualne umorzenie zobowiązania (zarówno zobowiązania wekslowego jak i zobowiązania ze stosunku podstawowego) wystawców weksla wobec

powódki po zakończeniu postępowania upadłościowego, pozostaje bez wpływu na istnienie zobowiązania pozwanego jako poręczyciela wekslowego. Taki stan umożliwił zaś uwzględnienie powództwa w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego (kosztach zastępstwa procesowego strony powodowej w tym postępowaniu) Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji).